

eerste wereldoorlog, dan besef ik, hoe onjuist het is een te snel oordeel te vellen over eigentijdse kunst. De tijd oordeelt wèl. Er zijn in de geschiedenis vele komponisten en schilders geweest die in hun tijd werden geadoreerd en nu vergeten zijn. En omgekeerd; een man als Van Gogh, die tijdens zijn leven maar een enkel schilderij verkocht, wordt nu erkend als één der belangrijkste kunstenaars.

Het Dadaïsme, zoals het gebracht werd had niets met kunst te maken, het was meer een anti-kunst. Maar figuren als Schwitters en Van Doesburg hebben als animators een hernieuwde opleving in de kunsten teweeggebracht die vèrstrekkende gevolgen heeft gehad tot in onze tijd. Deze beide figuren worden nu ook erkend en bewonderd in hun werken die zij ons als een geestelijke erfenis hebben nagelaten. De spotternij in die dagen van het Dadaïsme uitte zich ook in de pers. Speenhoff die in het weekblad gewijd aan de belangen van Rotterdam zijn 'Weekzang van een Rotterdammer' publiceerde dichtte voor Rotterdam DADA:

Oome Hein en tante Kaatje
Gingen ook 's naar dada,
Beiden waren ze nieuwsgierig
Naar die hoepsa-troelala.
Oome zei: 'het zijn wat snuiten
Waar je dierentaal van hoort'
Tante zei: 'die hazewieters
Komen zeker uit Maasoord'
Oome moest zijn stok afgeven,
Tante Ka haar paraplu,
Want ze gingen wel 's knokken
bij dat dadadidodu.
Oome dokte voor zijn plaats
Zoo maar eventjes vier pop,
'Schande!' riep hij, 'wat 'n afzet!'
'Wat 'n adadida-strop!' (enz.).

De vraag aan het begin van dit verhaal gesteld: 'Is Schwitters in Rotterdam geweest?' kan bevestigd worden beantwoord. Maar daar zijn collage met de Rotterdamse tramkaartjes gedateerd is 1920, drie jaren vóór hij zijn voorstellingen in onze stad gaf, kan geen antwoord gegeven worden op de vraag hoe hij aan deze kaartjes gekomen is.